

nimesse viimne luggu pahhemaks siis lähhäb, kui es-simenne. Se waene noor mees sai vägga pahha seltsi sekka, ja laskis ennast tee peält õrrapetta, heitis laiskusse ja roppo ello peale, ja läks nimaks tööwlitte hulka ja nende pealikkukski.

Monne aia pärast juhtns pühha Joannes selle koggodusse Õppetajaga jálle kokkosama, kelle hole alla temma sedda noort meest olli passunud, ja kulas temma járrele. „Se mees — ütles Õppetaja — on se kord Jummala vasto kül hopis ärra surnud. Ei ella temma mitte vägga kaugel siit, ühhes paksus metsas, ja on ennast, Jummal parrago, mótsukatte pealikkuks annud. Joannes kulas sedda kohta, kust tedda vois leida, ja läks ülle mägge, senna metsa pole. Kohhe ka tullid tööwlid temma vasto, aga temma andis ennast omma melega nende kätte. „Wige mind, ütles temma, omma pealikko jure.“ Nööwlid teggid nenda, kui Joannes olli passunud. Noormees tundis Apostli kaugelt jo ärra, ja hääbi täis, põggenes ta temma eest. Aga Joannes läks ta járrele ja hüdis temma vasto: „Mo poeg, mis sa omma issa eest põggened, kes ei voi sulle middagi tehja, ja on wanna jar ammota? Ärra karda, poeg; ehk suut wahhest veel saab innimenne! Ussó mo sanna, mis ma sulle ütlen: Kristus isse on mind sinno jure saatnud!“ — Noor mees jäi nüüd seisma, puddises ja värries ja nuttis ärdaste. Aga siis ta läks Joans-

nessega, kes tedda jálle riistirahva sekka viis, ja ei läinud ta körivast mitte, ennego ta näggi, et mees Jummala armus olli toetud ja kinnitud.

Jummal kuseb palvet mittokord kül sanna járrele.

Meie önnis Lutterus, se kange ussomees ning passuja, ja kelle palved Jummal ni mittokord on kuulnud sanna járel, et imme, läks 9 mal Janiku päeval 1532 omma rahhoaeda ennast jallotama. Ei olnud mitmel aial wihma olnud, ja olli kange poud, mis panni wilja kasse kinni. Ja kui temma rahhoaias ennese ümber watis, ja näggi keik ärranärtsend ollewad ja keik soja wihmokesse járrele õgagawad, siis põris südda ta sees Temma pole, kelle käest keik tulleb, wihmasabdo ja pävapaiste, head ja p~~er~~ab ilmad, ja kes wilja lasseb kasvada ja temma kasso kinni panneb, nenda kui on Temma hea tahminne, ja hakkas palluma ja ütlema: „Armas Jummal, omma wagga funninga Taweti su läbbi olled sanna räkinud ja üttelnud, ennast liggi ollewad keikile, kes sind appi hüüdwad, keikile, kes töe sees sind appi hüüdwad. Kust se nüüd tulleb, et sa ei tahha meile wihma anda, ehk meie kül jo olleme sind passunud, ja selle pärast Sinno pole kissendanud? Aga olgo